

var bleven Landmand. De havde fundet Deres egenlige Livskald. De interesserede Dem kun for Kvægracer, Hønsfoder, Frugtavl og den Slags Ting, og jeg vilde aldrig mere faa Dem at se paa en Talerstol.“

Enslev stod med Stokken foran sig og betragtede hende med et lurende Blik under de sænkede Bryn.

„Synes De, at Tiden er til at gaa paa Aftægt? ... Jeg troede det ganske vist selv. Jeg bildte mig ind, at Fremtiden var saa temmelig betrygget. Jeg syntes jo ogsaa, jeg kunde fortjent at have mine sidste Aar for mig selv. Men det er gaaet, som det hedder med det gamle Mundheld: Naar Katten er borte o. s. v. — Dersom De vil afkøbe mig Fredsholm for en rimelig Pris, kan vi slutte Handelen med det samme.“

„Det er da ikke Deres Mening, Enslev?“

„Jo. Det hele var en Misforstaaelse. Vi Landsbybørn gemmer allesammen i vor inderste Hjertefold en Hyrdrøm om at ende vore Dage i en fredelig Kaalhave, med Træsko paa og en Vandkande i Haanden. Og saa gaar det os for det meste som Emigranterne, der efter et langt Liv tilbragt i Hjemve vender tilbage til Fædrelandet og føler sig haabløst fremmede der.“

Han talte videre om Landlivets Søvnagtighed, om den Kedsomhedens Basilisk, der i de lange Vinteraftener anbragte sig overfor En og gabede som en Flodhest. Da Fru Bertha indvendte, at man dog altid kunde fordrive Tiden ved Læsning, protesterede han og svarede, at for et Menneske, der havde været vant til at omsætte sin Vitalitet i Handling, var Bøgerne det slettest mulige Selskab.